

Skridt, og her kan jeg slutte mig til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkrets (Scharling) i, at naar man begynder at give nogle enkelte Klasser af Kvinder Valgret til Borgerrepræsentationen, saa vil man sikkert ogsaa komme til at gaa videre. Jeg maa ærlig talt sige, at jeg ikke har beskæftiget mig tilstrækkelig med dette Spørgsmaals Betydning, til at jeg tør udtale nogen endelig Mening i saa Henseende, men jeg har dog tænkt saa meget over det, at jeg vilde være meget betænkelig ved paa noget Punkt at gaa med til en Begyndelse, der kunde føre os videre, før vi have set Resultatet i de Lande, hvor Stemmeretten og Valgretten have været prøvede, ikke gennem Generationer, men gennem Aarhundreder, hvor man altsaa ganske anderledes kan skønne over en Udvidelse af Valgretten og dens Betydning, end vi kunne her. Saa længe det ikke er prøvet paa saadanne Steder, vil jeg betænke mig meget paa at gaa med dertil, netop fordi jeg tror, at vi ikke ville blive staaende derved. Saa vi først gennemført en ny Lov, hvorved der tilføres Kvinderne Valgret ved Borgerrepræsentationsvalgene, saa vil denne Ret ogsaa let udvides videre til Rigsdagen; thi det er et vældigt Pres paa Bølggerne, naar man tager det Spørgsmaal op paa Programmet, og det vil være let at faa en Stemning vakt for det, som Befolkningen maasse vil gaa af Vejen for. For mig synes det at være farligt at komme ind herpaa, og jeg skal sige, hvor jeg f. Eks. finder en Hovedfare. Man mener jo ikke at burde give alle Kvinder denne Ret, og det er heller ikke Tanken med Forslaget. De gifte Kvinder udøve jo nemlig naturlig deres Valgret gennem deres Mænd, og det vil derfor ikke være naturligt at give dem Valgret. Altsaa, de Kvinder, som ere komne paa deres rette Hylde, ere udelukkede fra Valgret, hvorimod de Kvinder, der have maattet blive udenfor, og som ganske naturlig maa være misfornøjet med Verden og Forholdene, fordi de ikke ere komne paa den rette Side af Tilværelsen her i Verden, hvad enten det nu er med eller uden Skyld, de faa denne Valgret, og jeg er derhos overbevist om, at Kvinderne i det hele ville staa samlede i det Øjeblik, de kom ind i en Forsamling. Saa vilde vi altsaa faa et nyt Bølggerkorps og senere hen maasse en Repræsentation, som gennemgaende er paa de misfornøje Side. Dette kan aldrig være heldigt, allermindst fordi man jo ikke vil være i Stand til at rette og hæve Grunden til deres Misfornøjelse; thi vi kunne jo ikke hverken give Enkerne igen de Mænd, der

ere døde, eller staffe de ugifte de Mænd, de ikke have faaet. I det her antydede finder jeg blandt andet en stor Fare ved at komme ind paa Kvinders Valgret, og i hvert Tilfælde vil jeg nødig gaa med til det, før vi have set Resultatet deraf prøvet andre Steder.

Saa er der et andet væsentligt Punkt i Forslaget, som jeg endnu mindre kan gaa med til: det er Valgrettens Udvidelse. Min Hovedindvending derimod er den, at det nu en Gang er meget farligt at give Folk Nøglen til anden Mands Pengepung; man kan være ganske sikker paa, at saa aabne de den højere end ikke blot Ret og Billighed, men ogsaa en god Balance kan ruste det; og derfor er det givet, at naar man staar over for et Et-Kammer med Bevillingsmyndighed — og det er et Et-Kammer, vi her staa over for — saa kan man ikke lade være at have en Censur, og Spørgsmaalet er da, hvad skal denne Censur være? Det er ret uvæsentligt, om det er en direkte eller indirekte Skat, vi her staa overfor; Spørgsmaalet er kun: ere vi gaaede for langt ned med denne Censur eller ikke? Dette maa til enhver Tid bero paa et Skøn, som dog omtrent maa gaa ud paa, at Grænsen bør være der, hvor man kan se sin Fordel ved at sætte sig op i Skat, for derved at erhverve sig Valgret. Nu er det saaledes, at naar Folk have en Skatteindtægt af 400 Kr., have de Valgret. Vil man gaa ned til 200 Kr. vil det sige, at enhver Procent, som Indkomstskatten bliver forøget med, vil trykke disse Folk med 2 Kr. Jeg tror, trods alt, hvad der siges om, at 2 Kr. er meget for de Folk, vil det være meget let at faa dem til at betale i Skat de 2 Kr., idet man siger til dem, at de ville indvinde ikke blot de 2, men 4 og 6 Kr. og meget mere ved at betale 2 Kr. i Skat og derved faa Indflydelse gennem Valgretten. Jeg tror endvidere, at vi have faaet det bekræftet, ikke ved, at en enkelt Entusiast har kunnet bringes til at gøre det, men derved, at Blade ganske aabent have opfordret Folk til at sætte sig op i Skat for at faa Valgret; dermed er i Virkeligheden den eneste naturlige Grænse for, hvor laveste Censur maa være, givet, og da jeg nu tror, at vi snarere der ere komne for langt ved at gaa til, at Folk, der svare 400 Kr., have Valgret, end for kort, vil jeg under ingen Omstændigheder gaa med til nogen direkte Valgretsforøgelse ad den Vej, der her er Tale om i Forslaget. Jeg kunde derimod vel tænke mig, at naar man garderede sig paa den Maade, som den ærede Minister og ogsaa andre Talere var tilbøjelige til, at man vilde sige: Vi give dem, der betale den